

KOLEJKA (1) *sb f*

I sg kol(e)jką.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Dem. od „kolej” ‘kolejność, następstwo według ustalonego porządku’; z neutralizacją funkcji deminutywnej; w funkcji przysłowka: »kolejką«: Stądże był on zwyczaj v ftárodawnych Tátárow/ iż s tey czáŕze/ którą ieden drugiemu ná biefiedzie koleiką pijąc podawał/ nie był godzien ten człowiek pić/ który nieprzyiąciela/ ręką fwą nie zábił GórnDworz Hhv.

MM